

men tillige knap og klar, som en Mands Tanke. Personerne staa stærke og hele for os, som om man selv saa dem og talte med dem, og Handlingen er helt igennem dramatisk. Intet Ord for meget og intet Ord for lidt — „Irmelin Borg“ kunde spilles som Drama paa et Teater, næsten som den foreligger, sammensat af mange Scener og Situationer, som den er. Sproget gør det til en ublandet Nydelse at læse den.

Bogen begynder med en fin og nydelig lille Scene mellem det 16 Aars Barn, Lin, og den unge Maler oppe ved Svarttjernet. Han er „Kunstner“, d. v. s. behersket af en overmægtig Ærgerrighed, som han er rede til at ofre alt for, ogsaa Mennesker, der staa i Vejen herfor — og han slaar op med Lin under mange smukke og store Ord, der faar ham selv til at tro, at han kun gør det for hendes Skyld, fordi han er for ringe til hende, der er saa fin og ren. Men Lin kan ikke opgive ham: hendes store Kærlighed har først baaret over med hans tidligere Svagheit, som hans ulykkelige Barndom undskylder i hendes Øjne, og ogsaa nu vil hun have ham, som han er, eller tror, han er. Alligevel drager han sig bort fra hende.

Nogle Aar efter mødes de igen, da Lin for hans Kunsts Skyld tilbyder at sidde Model til det Billede, som han begyndte paa den Gang, det Billede, der skal gøre ham berømt. Hans Kærlighed blusser nu atter op, da han ser hende, og Lin begynder atter at tro paa ham og er lykkelig. Han begaar Vekselfalsk for at fri sig for en Elskerinde — Scenen mellem ham og den ulykkelige Kvinde, der har forladt Mand og Barn for hans Skyld, er ypperlig og viser næsten alle Sider af hans Karakter: Lumpenheit, Ondskab, Løgnagtighed, og Godhed og Kærlighed, blot han nævner Lin — heller ikke dette svækker Lins Kærlighed, han har jo gjort det for hendes Skyld, og hun iler til ham for at vise ham sin Tillid og Kærlighed; men lige forinden har Lyng, hvis Navn han har skrevet efter, blot ved Truselen om et Aars Fængsel for Vekselfalskneriet faaet ham til at opgive Lin til Fordel for ham. Baade denne Scene, hvor den kloge, ironiske Lyng fuldstændig gennemskuer ham, og den følgende mellem Gabriel og Lin, hvor Lin tror, at han beder hende blive hans Hustru (hvilket hun er kommen for), medens Gabriel vil overtale hende til at blive Lyngs — ere af overordentlig dramatisk Virkning og rent ud mesterlige i deres Karakteristik af de tre saa vidt forskellige Mennesker, Gabriel, Lyng og Lin. Det er en

Fornøjelse at se det overlegne Vid, hvormed Forfatterinden behandler Gabriel.

Gid vi maatte faa „Irmelin Borg“ at se paa vore Scener — helst med Fru Betty Nansen som den stolte, rene, viljestærke Irmelin.

* * *

Ellen Fibiger: Den historiske Kristus.

Forlagt af Brødrene Salmonsens. 48 Sider.

En vanskelig Opgave virker stundom særligt tiltrækkende paa den, der savner Betingelserne for at løse den. Utvivlsomt har „en populær Fremstilling af Kristus og hans Samtid“ denne Kendsgerning at takke for sin Tilblivelse. Forfatterinden har til Hensigt at give en Skildring af Jesu Liv. I Virkeligheden spises Læseren af med en Række trivielle Analogier til Fødsels- og Fristelsesberetningerne, en Samling kedsommelige Fortolkninger af Opstandelses- og Himmelfartsfortællingerne og endelig — naturligvis — de uundgaelige Udlægninger af Miraklerne. Om „Samtiden og Tidsaanden“ faar vi kun sparsomme og tilfældigt valgte Oplysninger. Jesu Stilling til Farisæismen forbigaas i Tavshed; Evangeliets Indhold refereres paa en halv Side. Overhovedet har Forfatterinden en sørgelig Kærlighed til de evangeliske Fortællingers mytiske Bestanddele, medens det historiske og faktiske Stof kun i ringe Grad fængsler hendes Opmærksomhed.

cand. theol.

* * *

Astrid Ehrencron-Müller: Lille Fru Elsebeth, et Requiem. H. Hagerups Forlag.

167 Sider

Der er Fantasi i denne Bog, mere Fantasi end lagtagelse. Personerne er tegnede med for faa og for udviskede Træk; stundom flyder de helt ud i de Poesier, Forfatterinden digter om dem. Baade Folkevissesceneriet og Bertels Flugt efter Musikaftenen er lidt for „overjordiske.“ Bogens Personer er i det hele taget ikke tilstrækkeligt fremragende til at omgives med den Glans af Poesi, Frk. Ehrencron-Müller saa gavmildt breder over dem. Det i sig selv saa smukke Præludium forfejler delvis sin Virkning, fordi det ikke er bragt i fornøden Sammenhæng med Fortællingens Begivenheder. Stilen er helt igennem smuk og fuld af Poesi.

cand. theol.